

gaa hen og forøge vore Bevillinger fra, hvad de hidtil sædvanlig have været lige overfor Anstalter, der ere bestemte til at undergaa Forandringer eller Ophævelser som Meinungsgade, der foresloges ophævet i Fjor? Er der Mening i at foreslaa dem udbiude saaledes, naar de skulle lejes ud, som f. Eks. Bygningen i Valdersgade til døvstumme, der blev overtagen af Staten i Fjor, og hvor der i dyre Domme blev kostet nye Bygninger saaledes at de nu staa os i 122,000 Kr. Skulle vi nu, nogle Maaneder før vi skulde ordne hele Landsvageundervisningen, gaa hen og billige, at denne Landsvageundervisning, som skulde omdannes, og hvis Virksomhed skulde gøres til Genstand for Lovgivningsmagtens Overvejelse, hderligere udvides og befæstes ved Udleje af de Statsbygninger, som vi hderligere indstillede i Fjor? Jeg finder, at det er komplet urigtigt, og dersom man mod disse Grunde vilde opstille den Følelse: Ja, men huff, kære, paa disse 50 aandsvage, som det kan være, at vi ved de 30,000 Kr. kunne hjælpe til at komme 3 Maaneder før ind under den Pleje, saa siger jeg: Det Føleri bryder jeg mig ikke en Døjt om, og jeg skal nærmere forklare det. Jeg er ikke overbevist om, at de aandsvage i Almindelighed have det bedre end i de Hjem, hvorfra de komme. Jeg haaber det, men jeg tror ikke et Ord paa, at de, der trænge haardest til at komme der, ogsaa komme der; det ere Betingelserne ikke efter. De fleste ere fra Hjem, hvor det kan være til Behagelighed for Omgivelserne at faa dem derhen, men de, der i Virkeligheden trænge haardest, de komme der ikke. Det vil gælde i 9 af 10 Tilfælde, saa det Føleri kan ikke med Nytte stilles op med Grunde. Det forekommer mig ikke at have nogen Betydning, naar vi tage Sagen alvorlig her, og ønske gennem vor Virksomhed at faa en Ordning af Landsvageundervisningen, der ved vore Tilbud og Bestyrelse kan gribe ned i de lavere Hjem, hvor de aandsvage ikke kunne faa den Pleje, som de menneskelig burde have, eller anden Opløstelse, men hvor de ogsaa ere for selve Hjemmene et tungt Baand, fordi bægge Forældrene skulle paa Arbejde, medens det hjælpeløse Barn ligger der, uden at de vide, hvor de saa skulle gøre af det. Jeg skal ikke komme ind paa de omfattende Kapitler i en saadan Lovgivning, som vil komme til at foreligge, men bede om, at man ser at holde sig saa fri som muligt og navnlig ikke kaste Pengene for stærkt hen i dette Djeblik. Ser De, mine Herrer! Der var indtil 1880 bevilget noget som 20—40,000 Kr. til Hjælp i disse Forhold, saa kom der 15,000 til, og den sidste Finansloof, vi havde

her, den for 1884—85, satte 40,000 Kr. til aandsvage. Nu vil jeg sige: De Mennesker have dog ikke rent manglet Hjerte i Livet, som indtil da gav 40,000 Kr. Saa sprang det op — thi det ruller med Millioner, naar vi tale her i denne provisoriske Sal. Naar f. Eks. det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valokreds (Pisinger) begynder at tale, siger jeg, hvor mange Millioner faar han ikke udtalt til Velsignelse saa for det ene, saa for det andet! Vi have aldrig levet i saa gyldne Tider, det er ligesom Manden kommer over os alle, vi ere Guldmagere allesammen paa det ene Punkt efter det andet af Finansloven, De ville ved Sammenligning ikke finde Mage dertil. De 22 Mill., der i de 5 provisoriske Aar ere benyttede i de civile Ministerier mere, end der i de 5 foregaaende Lovlige Aar er brugt, ere væsentlig sanktionerede ved Deres Vota, paa Grund af det, de saaledes have skabt ved Deres Munds Ord her i Salen. Her er et Punkt; det er det samme, det kan maaske røbe det gode, med Ministeriet samstemmende Hjerte. Men lad os tage lidt med ogsaa af Overvejelser. Utsaa fra 40,000 Kr. gik det op til 50,000 Kr., der holdt sig i de første Provisorier, foruden 15,000 Kr. til Karens Minde og adskilligt ekstraordinært. Der holdt det sig saa indtil for 3 Aar siden, saa sprang vi op til 70,000, derfra til 90,000 i Fjor til 105,000 og nu er det 135,000 Kr. Men den samme Ordning er til Stede, det samme Grundlag, de samme Mangler og den samme Mangel paa Afgang for de virkelig uformuende til virkelig at komme den Vej; alle Memperne ere der endnu. Jeg siger derfor: Ja, jeg beder undskyld; jeg har ønsket, at vi skulde glide saa let over denne Forhandling som muligt, og jeg vil indrømme, at der i vore Indstillinger er absolut Spør af gensidig Smødekammen paa selve Spørgsmaalene; men her var jeg ikke i Stand til at bøje mig; det forekommer mig, at det gaar lidt for raft. Nu siger jeg: Til Bakkhuset er der forlangt indtil 30,000 Kr. Det er jo en udmærket Anstalt, det er der ingen Tvivl om; jeg kender den ikke, men jeg hører Folk sige, at det er en udmærket Anstalt. Der foreligger jo en trykt Beretning, de Herrer kende den maaske, og det er udmærkede Folk, der sidde i Bestyrelsen, De kunne se det i Hof- og Statskalenderen, Side 607, det er Departementschef Asmusen; i Stedet for nys afdøde Raadmand Bülow er der kommet forhenbærende Landstingsmand C. Berg, endvidere Sognepræst Ewaldsen, Stiftsmægler Rømer og Statsraad, Læge Pettit. Det er Mand, for hvem jeg for hver især har Høf-